सर्गः १२ बालार्कप्रतिमेवाप्सु वीचिभिन्ना पतिष्यतः। रराज रक्षःकायस्य कण्ठच्छेदपरम्परा ॥ १०० ॥ मरुतां पश्यतां तस्य शिरांसि पतितान्यपि। मनो नातिविशश्वास पुनःसन्धानशङ्किनां ॥ १०१ ॥ अथ मदगुरुपक्षैर्लोकपालद्विपानामनुगतमलिवृन्दैर्गण्डभित्तीर्विहाय। उपनतमणिबन्धेमूर्द्ध्नि पौलस्त्यशत्रोः सुरभिसुरविमुक्तं पुष्पवर्षं पपात ॥ १०२ ॥

बालेति। पतिष्यतो रक्षःकायस्य रावणशरीरस्य कण्ठानां छेदानां परम्परापङ्क्तीरराजकेव अप्सु जलेषु वीचिभिस्तरङ्गैर्भिन्ना नाना कृता बालस्योदयकालिकस्यार्कस्य सूर्यस्य प्रतिमा प्रतिबिम्ब इव॥१००॥मरुतामिति। तस्यरावणस्य पतितानि शिरांसि पश्यतामपि मरुतां देवानां मनो नातिविशश्वास अतिविश्वासं प्राप किं मरुं पुनः सन्धानं कायेन मेलनं शङ्कन्ते तेषां पूर्वं तथादर्शनादिति भावः ॥ १०१ ॥ अथेति। अथ पौलस्त्यो रावणस्तस्य शत्रोरामस्य मूर्द्ध्निमस्तके सुरभिसुगन्धिपुष्पाणां वर्षं पपात किं मूर्द्ध्नि उपनतः समीपवर्त्ती मणिबन्धो राजाभिषेको यस्य तस्मिन् किं पुष्पं अलिवृन्दैर्भ्रमरसमूहैर्लोकपालानामिन्द्रादीनां ये द्विपा हस्तिनस्तेषां गण्डानां कपोलानां भित्तीर्विहाय त्यक्त्वा अनुगतमनस्तं पुं किं पुष्पं सुरैर्देवैर्विमुक्तं त्यक्तं किं अलिमदेन गुरवः सभाराः पक्षा येषां तैः ॥ १०२ ॥